

► 14 Abril, 2015

ART

Nostàlgia creativa

Ricard Mas Peinado

Arran del cas MACBA s'ha reobert el debat sobre les col·leccions d'art públiques i privades. En aquest país, tan petit, ja no sabem ben bé què és què... per bé que els qui sí que són sempre els mateixos.

D'una banda, tenim una fundació que té una col·lecció, i que la diposita al MACBA. La fundació està formada per col·leccionistes públics, com l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, i col·leccionistes privats, com alguns individuals i entitats com "la Caixa". Tot ben barrejat i intocable. *Cui prodest?*

De l'altra, tenim persones que han acumulat art i que obren i tanquen al públic espais expositius. No han de retre comptes a ningú. Fixem-nos en el cas de la Fundació Francisco Godia, que acaba de tancar portes. Fixem-nos en la Suñol, que ha reduït activitats expositives d'una manera dràstica. I encara la Fundació Vila Casas, amb múltiples seus, que continua rutilant amb un patró que es guia pel seu propi gust. El dia que els senyors Sunyol i Vila Casas no estiguin entre nosaltres, no sé pas què hi ha previst...

Ara, això del col·leccionisme d'art, a Catalunya, és un fenomen en regressió. Gairebé no hi ha joves que prenguin el relleu als valents que, a principis de la dècada del 1970, van començar a acumular tot l'art contemporani que avui veiem en espais públics i privats. Una part de la culpa la té l'esdevenir del llenguatge artístic, una altra l'aniquilació de les classes mitjanes, i encara el pacte entre gestors-creadors d'extrema esquerra amb potentats per afavorir un art crític amb el poder, ruïnós per al sistema de galeries.

És per això que em va colpir una petita exposició que hi ha instal·lada a l'espai Can Framis, seu de la col·lecció Vila Casas. Es tracta d'una minitria de la col·lecció que va formar l'advocat Ventura Garcés (Barcelona, 1930 - 2008), fill del també advocat i poeta Tomàs Garcés.

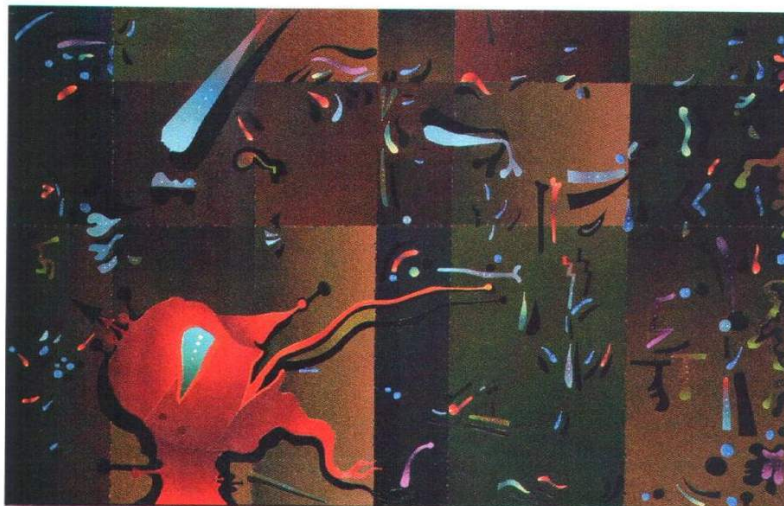
M'encanta no passar més de mitja hora envoltat d'unes quantes, poques, bones obres, i dedicar-los tota la meua atenció. Sense clatells, gairebé en monàstica solitud, com si el que estic presenciant fos meu. I, en certa manera, així és.

El cas Ventura Garcés m'omple de nostàlgia. Nostàlgia d'una classe mitjana-alta molt il·lustrada que comprava art de manera gairebé compulsiva. Que es guiava pel seu propi gust estètic, que evolucionava, i que quan comprava no ho feia com a inversió. Gent valenta que, atenció!, comprava a la galeria. O sigui, no anava directament a l'artista per estalviar-se uns calerons. I penjaven gairebé tot el que tenien, a casa i al negoci. Però que no feien ostentació del seu tresor. Gent que, quan viatjava a altres ciutats, per feina, destinava una estona a visitar galeries. Gent oberta que reservava

els dissabtes al matí per visitar exposicions... fins que els galeristes van decidir que això d'obrir dissabte feia petitburgès.

La tria mínima que ha dut a terme Daniel Giralt-Miracle de la col·lecció Ventura Garcés és magistral. Hi ha un Joan Ponç –tal vegada, l'artista més present a la col·lecció– que ens demostra que a aquest tipus, per molt que el coneguem i l'exposem, no el tindrem mai prou valorat. Un Tàpies del 1988, pulcre i de dimensions generoses. Un Guinovart més que monumental, diria que escenogràfic fins al punt que a l'espectador li entren ganes d'arrencar a cantar davant seu. Un Miguel Ángel Campano, si és possible, més monumental, molt llunyà dels seus experiments constructivistes però sempre amatent a un diàleg pictòric que no oblida Guston o Marden. Una instal·lació de Plensa, del 1995, de quan Plensa arriscava perquè tenia menys a perdre. Una pintura de Julian Schnabel realitzada més o menys quan la seva exposició a la Fundació Miró, el 1993. I dues delicioses escultures, fràgils fins al paroxisme, d'Antoni Llena.

www.ricardmas.com

Joan Ponç, *Dimoni*, 1982. Una obra de la col·lecció Ventura Garcés.